

Wspólnota "Miriam"

Odnowa w Duchu Świętym

Rzeszów - Tabor

1 kwiecień 2020

BIULETYN WSPÓLNOTY, ROK XII, NUMER 532

Spotkania Wspólnoty odbywają się według harmonogramu umieszczonego na stronie Wspólnoty w Domu Diecezjalnym „Tabor”
ul. Połonińska 25

Teksty do medytacji od 2.04.2020 r.

Kochani,

Nie ma co ukrywać, wszyscy należymy do grupy Odnowy w Duchu Świętym. W Kościele, jak mówił papież Franciszek jesteście: „strumieniem łaski”. Łaski, czyli charyzmatu. Charyzmaty to szczególne łaski dane nam od Boga.

W dzisiejszych czasach wiele o charyzmatkach się mówi. Chciałbym, abyśmy idąc teraz tą drogą zobaczyli czym są charyzmaty, jakie jest ich źródło, jakie wylicza Pismo Święte.

Formacja codzienna ma nam pomóc we właściwym kształtowaniu świadomości o charyzmatkach oraz modlitwie w tej intencji: za siebie oraz za wspólnotę. Codzienna formacja powinna trwać ok. 15 min. Ten tydzień jest wprowadzeniem, ponieważ dotyczy pewnej ogólnej nauki na temat charyzmatów, ma to pomóc nam unormować tę naukę w naszej wspólnotie. Ten tydzień natomiast proszę potraktować jako dokonanie pewnej analizy wybranych tekstów. Rozpoczynamy modlitwę hymnem do Ducha Świętego, a kończymy ją modlitwą: sekwencja do Ducha Świętego. To dwie stare i szanowane modlitwy Kościoła. Chciałbym, aby każdy z nas je umiał i praktykował.

Jako członkowie wspólnoty Miriam nie jesteśmy i nie mamy być egoistami. Jesteśmy powołani do tego, aby jako strumień łaski, przekazywać tę łaskę dalej. Dlatego tak potrzeba tej modlitwy. Ma ona nas przeprowadzić zwłaszcza do Uroczystości Zesłania Ducha Świętego, w której szczególnie doświadczamy obecności i działania Ducha Świętego.

Dziś wołam do serc każdego członka Miriam, nie zaniedbujcie tego etapu. Jest tak wiele charyzmatów Ducha Świętego. Każdy z Was na mocy Sakramentu Chrztu ma w sobie charyzmat. Wraz z Duchem Świętym starajcie się na tym etapie odkrywać jaki charyzmat nosisz w sobie i jak Duch Święty chce przez Ciebie działać.

Na owocną pracę, błogosławię +

Oddaję każdego z Was w rany Chrystusa i Jego Krew, oraz zamykam w Sercu Maryi.

ks. Damian, Pasterz

Telefon Wspólnoty

☎ 884-315-151

Struktura Wspólnoty:

ks. Damian Ziemia

Pasterz

tel. 791-386-047

e-mail: mini-damian@o2.pl

Barbara Zacharska

Lider

tel. 607-433-848

e-mail: b-lech@wp.pl

Marcin Zacharski

V-ce lider

Andrzej Paśkiewicz

V-ce lider

Czwartek:

Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

Charyzmaty (gr. *charisma*) czyli bezinteresowne dary łaski, są udzielane dla budowania wspólnoty Kościoła Świętego, ostatecznym celem posługiwania charyzmatami jest zawsze chwała Boża. Możemy je grupować, systematyzować, jednak ich ilość jest nieokreślona, jest ich nieskończenie wiele, albowiem Duch Święty jest nieskończony w swoich darach, łaskach. Posiadanie charyzmatów nie świadczy o osobistej świętości. Pierwsi chrześcijanie byli w pełni tego słowa znaczenia charyzmatykami.

W Katechizmie Kościoła Katolickiego czytamy:

799: Charyzmaty, zarówno nadzwyczajne, jak również proste i zwyczajne są łaskami Ducha Świętego, bezpośrednio lub pośrednio służącymi Kościołowi; zostają udzielone w celu budowania Kościoła, dla dobra ludzi oraz ze względu na potrzeby świata.

800: Charyzmaty powinny być przyjmowane z wdzięcznością przez tego, kto je otrzymał, ale także przez wszystkich członków Kościoła. Są one rzeczywiście wspaniałym bogactwem łaski dla żywotności apostołskiej i dla świętości całego Ciała Chrystusa, pod warunkiem jednak, że chodzi o dary, które prawdziwie pochodzą od Ducha Świętego i żeby były wykorzystywane w sposób w

Animatorzy diakonii

Ewelina Konieczna

diakonia modlitewna

Andrzej Paśkiewicz

diakonia uwielbienia

Magdalena Gola

diakonia prowadzenia
spotkań

Marcin Zacharski

diakonia modlitwy
wstawienniczej

Wojciech Wojdyło

diakonia liturgiczna

Klaudia Winiarska

diakonia wprowadzająca

Konrad Przydział

diakonia medialna

Alicja Cyrnek

diakonia organizacyjna

Barbara Zacharska

diakonia prorocka

pełni zgodny z autentycznymi poruszeniami tego Ducha, to znaczy w miłości, będącej prawdziwą miarą charyzmatów.

801: W tym sensie okazuje się zawsze konieczne rozeznawanie charyzmatów. Żaden charyzmat nie zwalnia z potrzeby odniesienia się do pasterzy Kościoła i od podporządkowania się tym, "którzy szczególnie powołani są, by nie gasić Ducha, ale doświadczać wszystkiego i zachowywać to, co dobre", by wszystkie charyzmaty, w ich różnorodności i komplementarności, współdziałały dla "wspólnego dobra" (1 Kor 12, 7).

Systematyzując:

- charyzmat jest "szczególną łaską", "szczególnym darem". Łaska ta udziela człowiekowi z jednej strony gotowości do realizacji dobra (dotyka woli), z drugiej udziela konkretnej zdolności do jego realizacji. Innymi słowy charyzmat jest darem Ducha Świętego, który pomaga człowiekowi dostrzegać dobro, które jest do wykonania, umacnia w nim pragnienie jego realizacji oraz sprawia, że jest zdolny je zrealizować;

- charyzmat może być zwyczajny, to znaczy może ujawniać się niepozornie w codziennym życiu (np.: szczególna wrażliwość na osoby potrzebujące pomocy...) lub nadzwyczajny, to znaczy manifestujący się w sposób niecodzienny, niezwykły, przekraczający jakoś granice zwykłego ludzkiego doświadczenia (np.: prorocтво...);

- charyzmat jest wolnym darem Ducha Świętego, nie można na niego zasłużyć, ani go wypracować;

- odbiorcą (nosicielem) charyzmatu jest pojedynczy chrześcijanin (niezależnie od miejsca w Kościele, święceń, stanu itd.);

- celem udzielenia charyzmatu może być:

- wzrost wspólnoty Kościoła;

- dobro poszczególnych osób;

- potrzeby świata;

- charyzmaty powinny być przyjmowane z wdzięcznością, jednak nie należy ubiegać się lekkomyślnie o dary nadzwyczajne ani nie spodziewać się po nich zarozumiałe owoców apostołskiej działalności (KK 12). Nikt nie może uzurpować charyzmatów, wymuszać ich na Duchu Świętym. Nie wolno ich też używać do manipulowania innymi;

- do kapłanów odpowiedzialnych za wspólnoty należy rozeznanie zarówno autentyczności jak i sposobu wykorzystania charyzmatu we wspólnocie.

- Charyzmaty Ducha Świętego to wspaniały dar, którego nie wolno nam lekceważyć ani gasić. Dary należy pielęgnować i rozwijać.

Pytania do refleksji dzisiejszej:

- czym dla mnie jest charyzmat? Jak ja go rozumiem?

- czy czuje się odpowiedzialny za charyzmaty osobiste? Charyzmaty wspólnoty? Jak się to przejawia?

- Czy modlę się o charyzmaty dla siebie i dla wspólnoty? Czy modlę się, aby były one właściwie rozeznane?

Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Piątek:

Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

Stary Testament - zawiera kilka relacji o udzielaniu Ducha Bożego osobom (niekiedy równocześnie większej liczbie) spełniającym określoną funkcję historiozbowczą; dar ten miał nie tylko Mojżesz, który przekazał go Jozuemu (Pwt 34,9) oraz siedemdziesięciu „starszym ludu” (Lb 11,17.25.29), lecz także sędziowie spełniający funkcje religijno-polityczne, jak Otniel (Sdz 3, 10), Gedeon (Sdz 6,34) i Jefte (Sdz 11,29), czy teokratyczni władcy, np. Saul (1 Sm 11,6) i Dawid (1 Sm 16,13); ci ostatni jednak mogli ten dar utracić (por. 1 Sm 16,14). W szczególny sposób charyzmatami cieszyli się:

- prorocy, nazwani z tego tytułu „mężami ducha” (por. Oz 9,7); dar ten nakłaniał ich do przemawiania (por. Iz 59,21; Ez 2,2; 3,24; Za 7,12) oraz spełniania nadzwyczajnych czynów;

- sędziom zaś służył jako pomoc fizyczna w niebezpieczeństwach (Sdz 13,25; 14,6), a także w czasie wojen (Sdz 3,10; 6,34; 11,29).

Prorocy mieli możliwość przekazywania tego daru (2 Krl 2,9), choć za właściwe jego źródło i dysponenta zawsze uważano Boga. W najpełniejszym sensie charyzmat jest własnością Mesjasza (Iz 11,2), któremu przysługuje on na stałe, podobnie jak Słudze Jahwe (Iz 42,1-9).

Charyzmatyczny dar Ducha spełniał ważną rolę w religijno-moralnej odnowie Ludu Bożego (Ez 36,26-27). Tradycja żydowska uważała ducha w człowieku przede wszystkim za dar charyzmatyczny, udzielany w specjalny sposób przez Boga. W okresie monarchii, a zwłaszcza po niewoli babilońskiej coraz wyraźniej akcentowano eschatologiczny charakter charyzmatu; ten kierunek rozwoju zapowiadał Izajasz (4,4; 11,4) głosząc, że „nowego” (eschatologicznie) Ducha otrzyma w darze cały Lud Boży (Iz 32,15; 44,3; Ez 36,26; Za 12,10), na który zostanie on „wylany” (Jl 3,1), dla jego zbawienia (Iz 26,18).

Pytania do refleksji:

- jak dostrzegam działanie Ducha Świętego w Starym Testamencie?
- która z wyżej wymienionych postaci jest dla mnie najbardziej inspirująca i dlaczego? Jak przejawiało się w niej działanie Ducha Świętego?
- czy mam świadomość, że charyzmaty mogę utracić, jeżeli niewłaściwie o nie dbam? Czy mam świadomość, że charyzmaty mogą zaniknąć?

Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Sobota:

Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

Nowy Testament - Określenie charyzmat występuje 16 razy w Listach Pawła Apostoła (także 1 P 4,10), który dążył do wszechstronnego przedstawienia charyzmatycznej struktury Kościoła. Różnorodność i wielość charyzmatów odpowiada różnorodności i wielości posług i urzędów w Kościele, natomiast jedność zapewnia genetycznie pochodzenie wszystkich charyzmatów od Ducha Świętego i docelowo słuzenie dobru wspólnemu społeczności, będącej Ciałem Chrystusa; rozdzielanie charyzmatów poszczególnym osobom jest sprawą niezbadanej dobroci i mądrości Boga; charyzmat ściśle związane z pełnieniem urzędu otrzymuje się dzięki „nałożeniu rąk” przez apostoła lub kolegium prezbiterów.

Jakkolwiek charyzmaty były darem udzielanym niektórym osobom, najczęściej apostołom i ich współpracownikom, to jednak zawsze udzielane były dla dobra wspólnoty, przede wszystkim duchowego, i z tej racji - według Pawła - są one godne pożądania (1 Tes 5,19-22); skoro jednak służą dobru wspólnemu, muszą być poddane kontroli osób mających władzę nad daną społecznością (1 J 4,6; por. 1 Tm 1,18-4,16) i sprawujących ją na mocy specjalnego charyzmatu (1 Tm 4,14; 2 Tm 1,6). W Kościele pierwotnym (np. w Koryncie) wierni nie zawsze w ten sposób rozumieli funkcje charyzmatów i dlatego przywiązywali np. wyjątkową wagę do charyzmatu języków, z uszczerbkiem dla innych darów; nie odróżniali także prawdziwych darów Ducha Świętego od tzw. pseudocharyzmatów (por. 1 Kor 12-14), które przejawiały się w dowolnej, a często nawet stroniczej interpretacji posłannictwa Jezusa (1 Kor 12,3; 1 J 4,1-3) i prowadziły zazwyczaj do schizm i podziałów we wspólnocie (1 Kor 12).

Pytania do refleksji:

- czy dostrzegam, że charyzmaty są normalną i ważną częścią życia Kościoła? Czy charyzmaty które mam służą wspólnocie Kościoła i mojej wspólnoty? Czy przez posłuszeństwo dbam o swój charyzmat? Czy modlę się o charyzmat dla siebie?
- jakie mam podejście do charyzmatyków? Jak ich traktuje? Kim dla mnie są?

Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Niedziela:

Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

Źródło charyzmatów:

- (1 Kor 12,8-11) Duch Święty jako źródło darów charyzmatycznych.
- (1 Kor 12,28) Bóg jako Dawca darów
- (Ef 4,11-13) Chrystus jak Dawca darów

Źródłem charyzmatów jest więc cała Trójca Święta. Mylne więc jest przekonanie, że Bóg Ojciec i Syn Boży, Jezus, nie uczestniczą w życiu charyzmatycznym wierzących. Cała Trójca Święta jest zaangażowana, jako Dawca, wobec charyzmatycznego życia Kościoła.

Pytania do refleksji:

- kto jest dla mnie źródłem charyzmatów?

Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Poniedziałek:

Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

Konstytucja Lumen Gentium Soboru Watykańskiego II ukazuje działania Ducha Świętego:

„Duch Święty mieszka w Kościele, a także w sercach wiernych jak w świątyni (por. 1 Kor 3, 16; 6, 19); w nich przemawia i daje świadectwo przybrania za synów (por. Ga 4,6; Rz 8,15-16 i 26). Prowadząc Kościół do wszelkiej prawdy (por. J16,13) i jednocząc we wspólnocie i postudze, uposaża go w rozmaite dary hierarchiczne oraz charyzmatyczne, i przy ich pomocy nim kieruje oraz owocami swoimi go przyozdabia (por. Ef 4, 11-12; 1 Kor 12, 4; Ga 5, 22). Mocą Ewangelii utrzymuje Kościół w ciągłej młodości, ustawicznie Go odnawia i do doskonałego zjednoczenia z Oblubieńcem prowadzi. Albowiem Duch i Oblubienica mówią do Pana Jezusa Przyjdź! (por. Ap 22,17). Tak to cały Kościół okazuje się jako »lud zjednoczony jednością Ojca i Syna, i Ducha Świętego.«" (LG4)

„Ten sam Duch Święty nie tylko przez sakramenty i posługi uświęca i prowadzi Lud Boży oraz cnotami go przyozdabia, ale »udzielając każdemu, jako chce« (1 Kor 12,11) darów swoich, rozdziela między wiernych wszelakiego stanu także szczególne łaski, które czyni ich zdatnymi i gotowymi do podejmowania rozmaitych dzieł lub funkcji mających na celu odnowę i dalszą pożyteczną rozbudowę Kościoła, zgodnie ze słowami: »Każdemu dostaje się objaw Ducha dla ogólnego pożytku« (1 Kor 12, 7). A ponieważ te charyzmaty, zarówno najznamienitsze, jak i te bardziej pospolite a szerzej rozpowszechnione, są nader stosowne i pożyteczne dla potrzeb Kościoła, przyjmować je z dziękczynieniem i ku pociesze." (LG12).

Nauczanie Soboru Watykańskiego II ukazuje dary i charyzmaty jako stosowne i pożyteczne dla Kościoła. Wymienione są dary: hierarchiczne i charyzmatyczne, najznamienitsze i bardziej pospolite, a szerzej rozpowszechnione. Jest to również wezwanie do zwrócenia się do nauczania Pisma Świętego o działaniu Ducha Świętego przez dary i charyzmaty.

Jak mówił św. Jan Paweł II: „Sobór Watykański II (por. Lumen gentium, 12) uczy, że nie istnieje jeden Kościół «o charakterze charyzmatycznym» i drugi «o charakterze instytucjonalnym». Przeciwwstawienie charyzmatu i instytucji jest «naganne i szkodliwe» Zadaniem pasterzy jest rozeznawanie autentyczności charyzmatów, troska o ich właściwe wykorzystanie w postawie pokornego posłuszeństwa Duchowi, bezinteresownej miłości do Kościoła oraz wytrwałej wierności najwyższemu prawu zbawienia dusz.”

Pytania do refleksji:

- jaką rolę w dziedzinie charyzmatów ma dla mnie Kościół? Jaką rolę pełnią pasterze Kościoła?
- czy dostrzegam dopełnianie się urzędu Kościoła i charyzmatów?

Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Wtorek

Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

Zjawiska charyzmatyczne

Manifestacje, czyli zjawiska, które pojawiają się u ludzi jako odpowiedź, reakcja na moc Ducha Świętego. Dotyczą one poszczególnych osób, lub całych, czasami wielkich grup i występują w różnych postaciach. Zjawiska te wskazują na działanie Ducha Świętego tu i teraz. Pismo św. obfituje w liczne znaki tego rodzaju. Znają również doświadczenie wspólnot i środowisk charyzmatycznych. Można wymienić niektóre z nich:

- drżenie, trzęsienie się, przyspieszony puls (Wj 19, 16; Iz 66, 5; Dn 10, 10-11; Mt28,4),
- przewracanie się, osuwanie, spoczynek (Dn 8, 17; 10, 9; Dz 9, 4; J 16, 6; Ap I,17),
- przejawy nietrzeźwości, potykania się, ciężaru (1 Sm 1,12-15; Dz 2,13.15), śmiech, łkanie, krzyki (Rdz17,17;21,6;Ne8,9;Prz 14,13),
- długotrwała modlitwa chwały (Łk 1,46-55.64-79; Dz 3,8-10),
- poczucie gorąca; tzw. wiatraczki; namaszczenie dłoni oliwą; poczucie pełności w dłoniach; ciężkość; obserwowanie jasności i ciemności; wykrzywienie, czy zniekształcenie ciała; mruganie powiekami; głębokie oddychanie i inne.

Występują w wielkiej różnorodności. Czasami są niepokojące, niekiedy jakby wymuszane. Najczęściej w pełnej wolności, jako znaki skuteczności modlitwy, działania charyzmatów, mocy Ducha Świętego. Ich stosowanie i przyjmowanie wymaga jednak pewnej wiedzy i doświadczenia.

Pytania do refleksji:

- czym dla mnie są manifestacje Ducha Świętego?
 - jak reaguje na manifestacje Ducha Świętego kiedy dotyczą mnie, a kiedy dotyczą kogoś innego?
- Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Środa:

Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

Od początku chrześcijaństwa za bardzo ważne zadanie uznawane jest rozeznawanie, rozróżnianie duchów. Św. Paweł wśród charyzmatów wymienia „rozpoznawanie duchów” (1 Kor 12, 10) jako dar słuźebny wobec Ciała Chrystusa. Wymieniając zasady ładu społecznego chrześcijan wzywa: „Prosimy was, bracia, abyście uznawali tych, którzy wśród was pracują, którzy przewodzą wam i w Panu was napominają [...]. Ducha nie gaście, prorocтва nie lekceważcie! Wszystko badajcie, a co szlachetne zachowujcie! Unikajcie wszystkiego, co ma choćby pozór zła.” (1 Tes 5, 12.19-22)

Podobnie św. Jan wzywa: „Umiłowani, nie dowierzajcie każdemu duchowi, ale badajcie duchy, czy są z Boga, gdyż wielu fałszywych proroków pojawiło się na świecie.” (1 J 4, 1).

Także współcześnie Kościół przypominając o charyzmatycznym działaniu Ducha Świętego, wzywa do rozeznawania: „O dary zaś nadzwyczajne nie należy się ubiegać lekkomyślnie ani spodziewać się zarozumiałe po nich owoców apostołskiej działalności; sąd o ich autentyczności i o właściwym wprowadzeniu ich w czyn należy do tych, którzy są w Kościele przełożonymi i którzy szczególnie powołani są, by nie gasić Ducha, lecz doświadczać wszystkiego i zachowywać to, co dobre (por. 1 Tes 5, 12.19-21)” (LG 12)

Sobór naucząc o prawie i obowiązku apostołstwa chrześcijan świeckich zaznacza, że Duch Święty wyposaża ich darami i charyzmatami: „Z przyjęcia tych charyzmatów, nawet zwyczajnych, rodzi się dla każdego wierzącego prawo i obowiązek używania ich w Kościele i świecie dla dobra ludzi i budowania Kościoła, w wolności Ducha Świętego, który »wionie tam, gdzie chce« (J 3, 8), a zarazem w zjednoczeniu z braćmi w Chrystusie, zwłaszcza ze swymi pasterzami, do których należy wydawanie sądu o prawdziwej naturze tych darów i należnym ich używaniu, oczywiście nie w tym celu, aby gasić Ducha, ale by doświadczać wszystkiego i zachować to, co dobre (por. 1 Tes 5, 12.19-31).” (AA 3)

Rozeznanie, rozróżnianie jest konieczne, aby pewnym było działanie Ducha Świętego, aby objawiała się chwała Boża. Konieczna jest roztropność, mądrość. Natomiast pośpiech w uznawaniu, czy nawet ogłaszaniu charyzmatu, pragnienie spektakularności, czy egzaltacja może spowodować ośmieszenie, odebranie chwały Bogu; może być znakiem pychy, ostentacji, samozadowolenia, czy samochwalstwa, a nawet być działaniem złego ducha. Dotyczy to zwłaszcza charyzmatów nadzwyczajnych, choć także zwyczajnych, ale widocznych i świadomie oczekiwanych; a także znaków publicznych, czy manifestacji uznawanych za działania Ducha Świętego. Konieczne jest rozeznawanie, ze względu na niebezpieczeństwo ulegania subiektywizmowi oraz działania fałszywych proroków.

Pytania do refleksji:

- czy widzę potrzebę poddawania się pod rozeznanie Kościoła w kwestii rozeznania charyzmatów? Czy ufam w rozeznanie Kościoła?
- jak wspieram rozeznawanie charyzmatów w mojej wspólnotce?

Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Ogłoszenia

- 1. Przypominamy, o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji o otwartość na charyzmaty i jej przyjmowanie dla wszystkich członków wspólnoty przez ręce Maryi oraz zachęcie Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.**
Ze względu na stan zagrożenia epidemicznego wszystkie spotkania wspólnoty zostają zawieszone do odwołania.